

vil. Og jeg kan tilføje, at jeg tror, det ogsaa var Udsigten til nu at skulle ud til Valget, der hjalp Regeringen over den Krise, vi lige har haft. Venstre ved altsaa nu, hvad der kan hjælpe, og vi maa da nu under det fremtidige Arbejde i den kommende Tid have dette Universalmiddel ved Haanden, om det gøres nødt. Saaledes er altsaa mit Syn paa de Forhold, der har udviklet sig under den Krise, der har været.

Den tredie Dagsorden, der blev stillet af det konservative Folkeparti, og som blev vedtaget, angiver Grundlaget for det Samarbejde, som den nuværende Regering skal bygge sit Arbejde paa i Fremtiden. Jeg ønsker og haaber, at Samarbejdet maa kunne gennemføres paa det Grundlag, som her er angivet, og som Vælgerne i 1920 gav os Anvisning paa. Jeg føler mig overbevist om, at det saaledes vil være bedst for vort Land og vort Folk. Men jeg erkender, at skal et saadant Samarbejde lykkes, saa maa vi fra begge Sider forstaa og indrette os efter, at vi er to selvstændige Partier, der i mangt og meget har hvert sine Anskuelser, hvert sin Opfattelse af de politiske Forhold og hvert sit Program at arbejde efter. I mangt og meget vil der sikkert alligevel kunne finde et frugtbart Samarbejde Sted, men intet af de to Partier maa lade sig friste til at ville agere Formynder for eller føre Tilsyn med det andet. Vi har samarbejdet nu siden Valgene 1920, og vi har samarbejdet som to selvstændige og frie Partier, og efter min Mening maa og skal vi samarbejde paa de samme Vilkaar ogsaa i Fremtiden og med den nuværende Regering som Leder, om Arbejdet i det hele taget skal lykkes for os. Saadan er mit Syn paa disse Forhold, og jeg har ønsket at have Lejlighed til at sige det. Naar jeg har fundet, at der netop nu var en Anledning til at fremkomme med disse Bemærkninger, er det, fordi der allerede foreligger mange Udtalelser fra radikal og socialdemokratisk Side, hvorved man forsøger at fremstille disse Forhold helt anderledes, end de i Virkeligheden er. Snart siger man, at det konservative Folkeparti er en Slags Formynder for Venstre, saa vi intet kan eller tør gøre uden speciel Billigelse fra dette Parti — hvad jo ogsaa den radikale Dagsorden gav Udtryk for —, men dette er fri Fantasi. Snart fremstiller man Forholdet, som om de Konservative var en Slags Heloter for Venstre, de er blevet snydt og narret, siger man. Det er ligeledes Frugten af en løbsk Fantasi. Begge Dele er lige urimelige og urigtige. Jeg er slet ikke blind for, at der kan komme

Vanskeligheder for Samarbejdet ogsaa i Fremtiden, som der har været det i Fortiden, og jeg vil tilføje, at jeg venter mig selvfølgelig kun ringe Hjælp fra de to Oppositionspartier til at overvinde disse Vanskeligheder; tværtimod, dem maa vi selv ligesom hidtil overvinde, og jeg frygter heller ikke for, at det ikke nok skal lykkes for os, naar blot Villien dertil er til Stede.

Maa jeg dernæst have Lov at sige et Par Ord om Importreguleringen. Da denne Foranstaltning i August Maaned blev gennemført, turde jeg ikke stemme derfor. Jeg frygtede nemlig, at netop det, der er sket siden, vilde komme. Jeg frygtede for, at hvis vi gennemførte en Importregulering, saaledes som vi gjorde, vilde der komme Henvendelser, maaske Trusler om Repressalier fra fremmede Lande. Og De ved jo allesammen, hvordan Forholdet er: Frygten i den Henseende har vist sig ikke at være helt ugrundet. Nu, da Forholdene er blevet mere afklaret, kan man komme med alle de smukke Fortolkninger og Udlægninger, man vil, om, hvorledes denne Lov har virket, eller hvorledes den eventuelt vil komme til at virke i Fremtiden; det staaer fast, at den af hele Venstre saa lidet ønskede Importreguleringspolitik allerede har forvoldt Vanskeligheder for vort Lands Hovederhverv, Landbruget, og jeg nærer ikke Tvivl om, at ønsker man at gaa videre og udvide denne Importregulering, eller sørger man ikke for en rimelig og fornuftig Afvikling af hele dette Forhold, vil vort Land, alle Erhvervsgrene i vort Folk, og i første Række vort Hovederhverv Landbruget, komme til at lide derunder. Ærede Medlemmer maa undskylde, men jeg tror endnu fuldt og fast paa det gamle Ord i vort Sprog, der siger, at naar Bonden har Penge, har vi alle Penge. Saadan er nu en Gang Forholdene her i Landet, og det kan ikke blive anderledes, fordi vort Landbrug i saa overvældende Grad er vort Hovederhverv. Jeg tvivler ikke om, at de alle sammen vil sige, at de ikke vil skabe Vanskeligheder for dette. Nej, det vil man naturligvis ikke, det ved jeg godt, men derfor kan man maaske komme til at gøre det alligevel, og jeg har været bange for, at det skulde ske, og derfor har jeg ikke villet være med til Importregulering. Selvfølgelig forlanger jeg ikke, at Afviklingen af disse Forhold skal foregaa ekspres. Der skal naturligvis en rimelig Overgangstid til, inden vi kan komme bort fra dem, men bort fra dem maa vi, derom nærer jeg ingen Tvivl. Dermed skal ikke være sagt, at jeg ikke skulde være villig til at ville